

Sygn. akt I UK 7/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania J. J. działającej w imieniu małoletniej K. J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Nowym Sączu
o rentę rodzinną w związku z wypadkiem przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 października 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 14 sierpnia 2014 r., sygn. akt III AUa 727/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 sierpnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 21 marca 2014 r. i oddalił odwołanie J.J., działającej w imieniu małoletniej K.J., od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Nowym Sączu z dnia 6 grudnia 2012 r. odmawiającej prawa do renty rodzinnej po ojcu J. J.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie zarzuciła: I. naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj.: 1) art. 233 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez dokonanie dowolnej oceny dowodów, a tym samym przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, wyrażające się w ustaleniu stanu faktycznego przede wszystkim w oparciu o wnioski zawarte w opinii biegłego kardiologa oraz przyjęciu, że brak jest przesłanek potwierdzających wpływ czynnika zewnętrznego na śmierć J.J., podczas gdy z zebranego w sprawie

materiału dowodowego wynikają nadzwyczajne okoliczności w przebiegu pracy zmarłego; 2) art. 382 w związku z art. 235 k.p.c., przez dokonanie ustaleń faktycznych odmiennych od przyjętych przy wyrokowaniu przez Sąd pierwszej instancji, bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, a także pominięcie dowodów w postaci zeznań odwołującej się i świadków, uzasadniającego takie odmienne ustalenia, a tym samym naruszenie zasady bezpośredniości w przeprowadzeniu dowodu; II. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych polegające na jego błędnej wykładni, poprzez błędne przyjęcie, że stan faktyczny sprawy nie daje podstaw do uznania zdarzenia z dnia 16 października 2012 r., w którym śmierć odniósł J.J., za wypadek przy pracy, gdy z ustaleń wynika, że pomimo zaistnienia mieszanej przyczyny jego śmierci (zewnętrznej w związku z wewnętrzną) doszło do wypadku przy pracy.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością, gdyż Sąd drugiej instancji „odmówił uznania zdarzenia za wypadek przy pracy pomimo jednoczesnego wystąpienia czynników przyczynowych wewnętrznych i zewnętrznych”, podczas gdy dotychczasowe ugruntowane orzecznictwo „potwierdza jednomyślny pogląd, iż nie można wykluczyć zasadności uznania zawału serca za wypadek przy pracy, pod warunkiem jednakże stwierdzenia, że zdarzenie to nastąpiło w związku z pracą, na skutek przyczyny zewnętrznej w znaczeniu nadanym temu pojęciu w ustawie wypadkowej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Skarżąca odwołuje się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może

wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

Skarżąca nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność. Nie powołuje bowiem nawet przepisów prawa materialnego lub procesowego, których naruszenie przez Sąd drugiej instancji wprost miałyby prowadzić do wzruszenia zaskarżonego wyroku. Sąd Najwyższy na etapie przedsądu nie jest ani uprawniony, ani zobowiązany do poszukiwania takich okoliczności w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu oraz formułowania za skarżącą prawidłowego wniosku w tym zakresie.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.